„Poprvé v životě se mi stalo, že jsem to album celé domyslel ve snu. Naráz se mi zdálo o pěti písních, které to celé rámovaly a průběžně doplňovaly, dokonce i s melodickými motivy, mezi nimi se mi tam vybavila i ta zvláštní básnička, od které se to celé odvíjí. (…) Škoda, že jsem takové utkvělé sny nemíval v životě častěji. Ale aspoň jednou. Vymyslet CD ve snu považuji za vnuknutí. Jsem asi jenom médium, věci se mi dějí.“ Tolik **Slávek Janoušek** o vzniku své nejnovější desky. Pěkná historka: s pocitem, že jsou pouhým médiem, kterým písně procházejí, se mi svěřila řada autorů a já je beru smrtelně vážně. Ale co dál? Vytvořily písně ze snu s těmi již existujícími něco zajímavého, nebo ne?

Ta „zvláštní básnička“ je kratičkých pět řádků čínského básníka Li Po; když si ji přečetl patnáctiletý Slávek Janoušek, hlavu si mohl ukroutit: vždyť takové sdělení by mohl napsat každý. O půl století později přišel na to, že je to vzkaz, fotografie okamžiku odeslaná z hloubi 8. století. A že by chtěl také vyfotit pár okamžiků a poslat je časem: třeba si je v roce 3303 někdo poslechne. O tomhle všem je úvodní titulka tvořící se závěrečnou *Codou* svorník díla. Mezi nimi Janoušek, fotograf okamžiků, zachycuje a zvěčňuje, básní a zpívá, propojuje písně příběhem. Poselstvím, které je dalším trackem alba, tím, který je nejdůležitější, ačkoli není uveden v bookletu.

Největší perla alba není „ukryta v perlorodce“, ale na dost neatraktivním místě, přesně uprostřed desky. *Každý potřebuje otce*, jedna z nejsilnějších Slávkových skladeb, píseň o tom, že dítě potřebuje lásku táty, mladík dobývající svět potřebuje mít svého mistra a vzor a (až teprve?) stařec potřebuje najít vertikálu svého života, něco, co ho přesahuje a jeho životu dává smysl. A úvahy o věcech posledních nebo aspoň předposledních jsou jedním z pilířů zmíněného poselství. Tím druhým je radost ze života – a většina textů si s těmito dvěma zdroji vystačí. Je tu vděčnost za zdánlivě samozřejmé věci: *„m
ěl jsem ve dvaceti děsnou kliku/žádné střepiny mi neurvaly nohy“*
(
Narodit se po válce
). Pocit sounáležitosti se všemi lidmi, co kdy byli na tomto světě, a radost z té „přesily života“ (
Vrstevníci
). Speciální díky za krásné dětství (
Tvoje ruce
). Přesvědčení, že „fotka“, které budou naši potomci ve 4. tisíciletí rozumět, může zobrazovat
„ženu, co si vlasy ladně rozčesává/a muže za ní, který na ni zalíbeně hledí“
(
Tvůj vlas
). A je tu i akčnější záběr muže a ženy, ať se o nás potomci něco dozví (
3 2 1 teď
). Nebo jakési trhané snění přepojující nás mezi letem letadlem a bilancováním života (
Deset kilometrů nad zemí

). Poznání, že všechna
„ta nádhera, ta vůně, pro kterou by člověk věčně žil/trvá jen pár chvil“
(
Mane nobiscum domine
). I když se přese mne valí roky a
„jsem čím dál menší brankář/v čím dál větší brance“
, stejně
„stráším naděje a vyhlídky/a šance“
a
„prosím jen o lásku a odpuštění“
(
Jak roky jdou
). Navzdory tomu, že v 65 letech přináší život takové zážitky, jako smrt kamaráda, dobře poslouchejte, co všechno chci ještě zažít. A až jednou přijdete na můj pohřeb,
„ať je to jasná a živá oslava“
(
Postupné cíle
). O těch nejhrozivějších věcech, které na nás na konci našich let číhají, je samozřejmě ta nejveselejší a nejztřeštěnější písnička (
Alzheimer a Parkinson
). Trochu se z té radosti z našeho jediného pozemského života vymyká pouze předposlední kousek desky, na kterém se pěvec nechává inspirovat převtělovací vírou (
Ještě se vrátím
). A pozor - všechny ty zmíněné texty nejsou žádné vyprávěnky a la these, ale poezie.
{desky 1585}

Z předcházejícího vyznání vyplývá, že texty cítím jako jednoznačně nejvýraznější složku alba. Je tu i několik opravdu silných melodií (*Mane nobiscum domine, Každý potřebuje otce*), na druhou stranu i melodie typicky „služebné“ (
Alzheimer a Parkinson
). Aranžér alba zůstal utajen, ale materiál je zpracován tak, jak je u Slávkových alb obvyklé, tedy s řadou hostů přinášejících se svými nástroji a hlasy mnoho barviček. Které se skládají do různých struktur – od kytary lehce ovoněné dalšími nástroji (
Ještě se vrátím, Tohle je vzkaz
) přes malou folkovou sešlost (
Každý potřebuje otce, Jak roky jdou…
) nebo třeba najazzlou partu (
Mane nobiscum domine
) po nejčastější mírný folkrock (
Vrstevníci, Deset kilometrů nad zemí,…
) nebo třeba burácivé rockabilly (
Narodit se po válce
). Kromě stálých spoluhráčů Luboše Vondráka (kytara) a Ládi Zítky (foukací harmonika) zní nejčastěji nádherné dobro Luboše Novotného. Nápaditou nervní elektrickou kytaru ovládá Vít

Rokyta, na violoncello, místy zmnožené do podoby specifických smyčců, hraje Josef Klíč. A samozřejmě, důležitá je rytmika: kontrabas a baskytaru střídá Jakub Šimáně, hudební i zvukový režisér alba, na bicí nebo perkuse hraje Pavel Bříza. Pánské sbory (Janoušek – Vondrák – Zítka) skvěle prosvětluje Petra Šany Šanclová.

Tohle je vzkaz je pro mě deskou roku. Proto si dovolím ještě shrnout, co je nám vzkazováno. Že jak roky jdou, najednou já je někdo jiný. Že věci zůstanou – my ne. Proto je třeba v dvaasedmdesáti vystoupat s vnukem na Triglav. Protože tolik, co dnes je nám, dřív bylo starým lidem. Takže do všech pórů si to užívat, do sebe se očima navzájem vpíjet, jemně vzájemně se držet šíje. A hlavně: jen se radovat, jen se radovat, jen se radovat. Já jsem se při poslechu tohoto alba radoval. Občas jsem si výskl nadšením nad nějakým povedeným veršem. Občas jsem byl dojatý. Často jsem byl zamyšlený. Protože radost ze života – to není žádná sranda. To je vážná věc. Jedna z nejdůležitějších věcí, které tu máme na práci.

Slávek Janoušek: ***Tohle je vzkaz*** Slávek Janoušek – Agentura JAN, 2018, celkový čas 51:11